

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 22 listopada 2017 roku, po rozpatrzeniu wniosku M. C. z dnia 2 listopada 2017 roku, Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł., odmówił prawa do rekompensaty.

Organ rentowy wskazał, iż zgodnie z art.21 ust.1 ustawy z dnia 19 grudnia 2008 roku o emeryturach pomostowych (Dz. U. z 2008 roku nr 237, poz. 1656), rekompensata przysługuje ubezpieczonemu urodzonemu po dniu 31 grudnia 1948 roku, jeżeli przed dniem 1 stycznia 2009 roku posiada on okres pracy w warunkach szczególnych lub o szczególnym charakterze w rozumieniu przepisów ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, wynoszący co najmniej 15 lat. W ocenie organu rentowego, staż pracy w warunkach szczególnych udokumentowany przez wnioskodawcę wynosi 6 lat i 4 miesiące, tj. okres od 1 marca 1985 roku do 30 czerwca 1991 roku.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych odmówił uznania okresu pracy od 1 lipca 1991 roku do 31 maja 2008 roku, w redakcji Dziennika (...), jako pracy w warunkach szczególnych, gdyż z przedłożonego w dniu 2 listopada 2017 roku świadectwa pracy wynika, że zawarty układ zbiorowy pracy dziennikarzy, którym objęty był wnioskodawca, obowiązywał do 30 czerwca 1991 roku. Po tym okresie nie został zawarty nowy układ zbiorowy pracy. Tym samym, w ocenie organu rentowego, ubezpieczony nie udokumentował okresu 15 lat pracy w warunkach szczególnych lub o szczególnym charakterze, a zatem brak jest podstaw do przyznania świadczenia.

M. C. uznał decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych za krzywdzącą i złożył od niej odwołanie wnosząc o zmianę decyzji i przyznanie mu prawa do rekompensaty z tytułu pracy w warunkach szczególnych lub o szczególnym charakterze na stanowisku dziennikarza w redakcji Dziennika (...) oraz o doliczenie kwoty rekompensaty do emerytalnego kapitału początkowego. W ocenie odwołującego, organ rentowy nie zanegował okoliczności, iż po 1 lipca 1991 roku pracował on na stanowisku dziennikarza, jednakże odmawia przyznania mu prawa do rekompensaty ze względu na fakt, iż po tej dacie przestał obowiązywać zbiorowy układ pracy. Wnioskodawca podkreśla, iż określenie zawarte §13 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, „objętych układem zbiorowym pracy dziennikarzy” nie jest dodatkowym warunkiem wymaganym do przyznania świadczenia lecz dotyczy jedynie definicji pracy dziennikarza. Ponadto, ubezpieczony zaznacza, że układy zbiorowe pracy mają charakter umowy, która może być w każdej chwili rozwiązana przez którąkolwiek ze stron. Tym samym nie do przyjęcia jest uzależnienie prawa do świadczeń przyznanych ustawą od woli stron zawierających układ zbiorowy pracy. Zajmowane stanowisko zarówno przed 1 lipca 1991 roku jak i po tej dacie, do 31 maja 2008 roku, znajduje się w wykazie a dodatkowo, mimo iż formalnie zbiorowy układ pracy przestał obowiązywać, to zarówno obowiązki jak i warunki pracy dziennikarzy nie uległy zmianie.

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych, I Oddział w Ł., wniósł o jego oddalenie. W uzasadnieniu organ rentowy przedstawił tożsamą argumentację jak w zaskarżonej decyzji.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawca M. C. urodził się (...).

(wniosek o emeryturę – k. 1 – 3 akta ZUS)

M. C. 18 września 2017 roku wystąpił z wnioskiem o emeryturę. W piśmie z dnia 6 października 2017 roku wnioskodawca wniósł o przyznanie emerytury wraz z rekompensatą za pracę w szczególnym charakterze na stanowisku dziennikarza w redakcji Dziennika (...) od 1 marca 1985 roku do 31 maja 2008 roku.

(wniosek o emeryturę – k. 1 – 3 akta ZUS, wniosek o rekompensatę – k. 9 akta ZUS)

Decyzją z dnia 19 października 2017 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych, I Oddział w Ł., na podstawie art. 24 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2017 r., poz. 1383 ze zm.), przyznał wnioskodawcy zaliczkę na poczet przysługującej emerytury od 1 października 2017 roku, tj. od daty wejścia w życie przepisów.

(decyzja – k. 12 akta ZUS)

Decyzją z dnia 19 października 2017 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych, I Oddział w Ł., na podstawie art. 21 ustawy z dnia 19 grudnia 2008 roku o emeryturach pomostowych (Dz.U. z 2008 roku, nr 237, poz. 1656) oraz na podstawie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 roku, nr 8, poz.43 ze zm.), odmówił prawa do rekompensaty. W uzasadnieniu wskazano, iż zgodnie z art. 21 ust. 1 ustawy rekompensata przysługuje ubezpieczonemu urodzonemu po dniu 31 grudnia 1948 roku, jeżeli przed dniem 1 stycznia 2009 roku posiada on okres pracy w warunkach szczególnych lub o szczególnym charakterze w rozumieniu przepisów ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, wynoszący co najmniej 15 lat. Okres pracy w szczególnych warunkach stwierdza zakład pracy na podstawie posiadanej dokumentacji i zgodnie z obowiązującymi przepisami, wydając świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach, w którym powołuje się na odpowiednie rozporządzenie i zarządzenie. Z przedłożonej dokumentacji winno wynikać stanowisko pracy, przynależność resortowa zakładu oraz informacja czy praca w szczególnych warunkach wykonywana była stale i w pełnym wymiarze. Ponadto, wymogiem jest wykonywanie pracy na stanowiskach, których nazwa stwierdzona na podstawie dokumentacji osobowej musi odpowiadać nazwie stanowisk enumeratywnie wymienionych w resortowych aktach prawnych. W ocenie organu rentowego, wnioskodawca nie przedłożył świadectwa pracy w warunkach szczególnych zatem brak jest podstaw prawnych do przyznania świadczenia.

(decyzja – k. 14 akta ZUS)

Wnioskodawca w dniu 2 listopada 2017 roku wystąpił z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie uprawnień do rekompensaty załączając do niego świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub charakterze.

(wniosek – k. 15 akta ZUS)

Decyzją z dnia 22 listopada 2017 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych, I Oddział w Ł., na podstawie art.24 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2017 r., poz. 1383 ze zm.), przyznał wnioskodawcy emeryturę od 1 października 2017 roku, tj. od daty wejścia w życie przepisów.

(decyzja – k. 21 akta ZUS)

Decyzją z dnia 22 listopada 2017 roku, po rozpatrzeniu wniosku M. C. z dnia 2 listopada 2017 roku, Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł., odmówił prawa do rekompensaty. Organ rentowy wskazał, iż zgodnie z art.21 ust.1 ustawy z dnia 19 grudnia 2008 roku o emeryturach pomostowych (Dz. U. z 2008 roku, nr 237, poz. 1656), rekompensata przysługuje ubezpieczonemu urodzonemu po dniu 31 grudnia 1948 roku, jeżeli przed dniem 1 stycznia 2009 roku posiada on okres pracy w warunkach szczególnych lub o szczególnym charakterze w rozumieniu przepisów ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, wynoszący co najmniej 15 lat. W ocenie organu rentowego, staż pracy w warunkach szczególnych udokumentowany przez wnioskodawcę wynosi 6 lat i 4 miesiące, tj. okres od 1 marca 1985 roku do 30 czerwca 1991 roku. Zakład Ubezpieczeń Społecznych odmówił uznania okresu pracy od 1 lipca 1991 roku do 31 maja 2008 roku, w redakcji Dziennika (...), jako pracy w warunkach szczególnych, gdyż z przedłożonego w dniu 2 listopada 2017 roku świadectwa pracy wynika, że zawarty układ zbiorowy pracy dziennikarzy, którym objęty był wnioskodawca, obowiązywał do 30 czerwca 1991 roku. Po tym okresie nie został zawarty nowy układ zbiorowy pracy. Tym samym, w ocenie organu rentowego, ubezpieczony nie udokumentował okresu 15 lat pracy

w warunkach szczególnych lub o szczególnym charakterze, a zatem brak jest podstaw do przyznania świadczenia.

(decyzja – k. 21 akta ZUS)

W okresie od 1 marca 1985 roku do 31 maja 2008 roku M. C. wykonywał pracę na stanowisku redaktora depeszowego, następnie na stanowisku zastępcy sekretarza redakcji, dziennikarza – zastępcy sekretarza oraz dziennikarza – pracownika sekretariatu w redakcji Dziennika (...).

(umowy o pracę – akta osobowe pracownika, świadectwo pracy – k. 8 akta ZUS, świadectwo wykonywania pracy w warunkach szczególnych – k. 16 akta ZUS, zeznania wnioskodawcy – e – protokół rozprawy z dnia 14 marca 2018 roku – 00:18:18 – 00:20:20 w zw. z 00:02:03 – 00:07:32 – k. 49, płyta CD)

W okresie od 1 marca 1985 roku do 30 czerwca 1991 roku w redakcji Dziennika (...), którego wydawcą była (...) Spółdzielnia (...) „PRASA – KSIĄŻKA - RUCH”, obowiązywał układ zbiorowy pracy dziennikarzy obejmujący stanowiska zajmowane przez M. C.. Po przejściu w dniu 1 lipca 1991 roku gazety (...) przez (...) Spółka z o. o. nie zawarto nowego układu zbiorowego pracy.

(świadectwo pracy – k. 8 akta ZUS, świadectwo wykonywania pracy w warunkach szczególnych – k. 16 akta ZUS, układ zbiorowy pracy dziennikarzy – k. 14 – 36, zeznania wnioskodawcy – e – protokół rozprawy z dnia 14 marca 2018 roku – 00:18:18 – 00:20:20 w zw. z 00:02:03 – 00:07:32 – k. 49, płyta CD)

Do zakresu obowiązków wnioskodawcy na zajmowanych stanowiskach należało redagowanie materiałów prasowych, przygotowywanie stron depeszowych oraz pierwszych stron gazet, wysyłaniem ich do druku, bezpośrednia współpraca z drukarnią i korektą, nadzór nad łamaniem pisma i dbałość o szatę graficzną, nadzór nad procesem produkcyjnym pisma w drukarni. M. C. wykonywał pracę stale oraz w pełnym wymiarze czasu.

(umowy o pracę, zeznania świadka I. B. – e – protokół rozprawy z dnia 14 marca 2018 roku – 00:09:17 – 00:13:44 – k. 49, płyta CD, zeznania świadka J. P. – e – protokół rozprawy z dnia 14 marca 2018 roku – 00:13:44 – 00:17:25 – k. 49, płyta CD, zeznania wnioskodawcy – e – protokół rozprawy z dnia 14 marca 2018 roku – 00:18:18 – 00:20:20 w zw. z 00:02:03 – 00:07:32 – k. 49, płyta CD)

Po przejściu w dniu 1 lipca 1991 roku gazety (...) przez (...) Spółka z o. o. zakres obowiązków oraz charakter pracy wnioskodawcy nie uległ zmianie. Nadal wykonywał on te same obowiązki na tym samym stanowisku.

(zeznania świadka I. B. – e – protokół rozprawy z dnia 14 marca 2018 roku – 00:09:17 – 00:13:44 – k. 49, płyta CD, zeznania świadka J. P. – e – protokół rozprawy z dnia 14 marca 2018 roku – 00:13:44 – 00:17:25 – k. 49, płyta CD, zeznania wnioskodawcy – e – protokół rozprawy z dnia 14 marca 2018 roku – 00:18:18 – 00:20:20 w zw. z 00:02:03 – 00:07:32 – k. 49, płyta CD)

Wnioskodawca wykazał w sposób bezsporny staż pracy w szczególnych warunkach wynoszący 6 lat i 4 miesiące, przypadających w okresie zatrudnienia w redakcji Dziennika (...), którego wydawcą była (...) Spółdzielnia (...) „PRASA – KSIĄŻKA - RUCH”, tj. w okresie od 1 marca 1985 roku do 30 czerwca 1991 roku.

(decyzja – k. 21 akta ZUS)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dokumentację z akt rentowych, dokumentację osobową ze spornych okresów pracy wnioskodawcy, jak i osobowych źródeł dowodowych w postaci zeznań świadków i wnioskodawcy. Zeznania świadków oraz wnioskodawcy odnośnie charakteru jego zatrudnienia i rodzaju wykonywanych przez niego czynności zarówno w okresie od 1 marca 1985 roku do 30 czerwca 1991 roku, tj. w okresie, w którym obowiązywał zbiorowy układ pracy dziennikarzy, jak i w spornym okresie, czyli od 1 lipca 1991 roku do 31 maja 2008 roku, nie budzą wątpliwości, co do ich wiarygodności oraz znajdują potwierdzenie w załączonej dokumentacji osobowej i stanowią tym samym wiarygodne źródło dowodowe. Zebrany w sprawie materiał dowodowy Sąd Okręgowy uznał za spójny i kompletny, a przez to mogący stanowić podstawę prawdziwych ustaleń w sprawie.

Sąd zważył, co następuje

W świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego odwołanie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art.1 ust.1 ustawy z dnia 19 grudnia 2008 roku o emeryturach pomostowych (Dz. U. z 2017 roku, poz. 664), ustawa określa warunki nabywania prawa do emerytur i rekompensat przez niektórych pracowników wykonujących pracę w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, zwanych „emeryturami pomostowymi”, o których mowa w art. 24 ust. 2 i 3 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2017 roku, poz. 1383).

Stosownie do treści art. 2 ust. 5 wyżej wymienionej ustawy, rekompensata to odszkodowanie za utratę możliwości nabycia prawa do wcześniejszej emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze dla osób, które nie nabeżdą prawa do emerytury pomostowej.

W myśl do treści art. 21 ust. 1 analizowanej ustawy, rekompensata przysługuje ubezpieczonemu, jeżeli ma okres pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w rozumieniu przepisów ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, wynoszący co najmniej 15 lat. Z kolei zgodnie z ust. 2 powoływanego przepisu, rekompensata nie przysługuje osobie, która nabyła prawo do emerytury na podstawie przepisów ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Art. 23 ust. 1 wspomnianej ustawy stanowi, że ustalenie rekompensaty następuje na wniosek ubezpieczonego o emeryturę.

Rekompensata przyznawana jest w formie dodatku do kapitału początkowego, o których mowa w przepisach art. 173 i art. 174 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (art. 23 ust. 2 ustawy o emeryturach pomostowych). Jako dodatek do kapitału początkowego, razem z kapitałem początkowym podlega waloryzacji.

W związku z powyższym wskazać należy, iż prawo do rekompensaty, zgodnie z wskazaną wyżej ustawą, mają osoby urodzone po 31 grudnia 1948 roku, które przed 1 stycznia 2009 roku wykonywały przez co najmniej 15 lat prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w rozumieniu art. 32 i 33 ustawy ww. o emeryturach i rentach.

Stosownie do treści art. 32 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 roku, będącym pracownikami, o których mowa w ust. 2 – 3, zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przysługuje emerytura w wieku niższym niż określony w art. 27 pkt 1.

Według treści § 13 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43 ze zm.) dziennikarz zatrudniony w redakcjach dzienników, czasopism, w radiu, telewizji oraz w agencjach prasowych, informacyjnych, publicystycznych albo fotograficznych, objęty układem zbiorowym pracy dziennikarzy nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn w czasie wykonywania pracy dziennikarskiej;

2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy dziennikarskiej.

W świetle § 2 ust. 1 tegoż rozporządzenia oraz zgodnie z orzecznictwem Sądu Najwyższego okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy

obowiązującym na danym stanowisku pracy, przy czym powyższe okoliczności pracownik jest obowiązany udowodnić (wyrok Sądu Najwyższego z 15 grudnia 1997 roku II UKN 417/97 i wyrok Sądu Najwyższego z 15 listopada 2000 roku II UKN 39/00).

Stosownie do § 2 ust. 2 rozporządzenia okresy takiej pracy stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według określonego wzoru, lub świadectwie pracy.

W przedmiotowym stanie faktycznym bezsporne było, że odwołujący nie nabył prawa do emerytury pomostowej ani prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym w związku z wykonywaniem pracy w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze.

Z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika, że wnioskodawca spełnia również warunek, co do posiadania 15 lat pracy w warunkach szczególnych.

Regulacja § 2, statuująca ograniczenia dowodowe i obowiązująca w postępowaniu przed organem rentowym, nie ma zastosowania w postępowaniu odwoławczym przed sądem pracy i ubezpieczeń społecznych. W konsekwencji okoliczność i okresy zatrudnienia w szczególnych warunkach Sąd uprawniony jest ustalać także innymi środkami dowodowymi niż dowód z zaświadczenia zakładu pracy, w tym zeznaniami świadków (uchwała Sądu Najwyższego z 27 maja 1985 roku III UZP 5/85 – Lex nr 14635, uchwała Sądu Najwyższego z 10 marca 1984 roku III UZP 6/84 – Lex nr 14625).

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy na okoliczność pracy wykonywanej przez wnioskodawcę w szczególnych warunkach przeprowadził dowód z dokumentacji osobowej ze spornego okresu zatrudnienia oraz dopuścił dowód z przesłuchania świadków oraz odwołującego.

Jak wynika ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wnioskodawca w okresie zatrudnienia w redakcji Dziennika (...), którego wydawcą jest (...) Spółka z o. o. od dnia 1 lipca 1991 roku do 31 maja 2008 roku wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy pracę dziennikarza.

Przyczyną nieuwzględnienia przez organ rentowy wskazanego powyżej okresu do stażu pracy początkowo był brak świadectwa wykonywania pracy w warunkach szczególnych. Po uzupełnieniu tego braku formalnego organ rentowy nie zaprzeczył,

że w spornym okresie wnioskodawca wykonywał pracę dziennikarską jednakże odmówił uwzględnienia tego okresu, jako pracy w warunkach szczególnych, z uwagi na okoliczność, iż od 1 lipca 1991 roku w zakładzie pracy przestał obowiązywać zbiorowy układ pracy dziennikarzy. W konsekwencji, w ocenie organu rentowego uwzględnienie przedmiotowego okresu zatrudnienia nie jest możliwe, ponieważ nie została spełniona przesłanka określona w § 13 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, dotycząca objęcia pracownika zbiorowym układem pracy dziennikarzy.

Przedstawione powyżej stanowisko organu rentowego nie zasługuje na aprobatę.

W orzecznictwie ugruntowany jest pogląd zgodnie z którym określenie „objętych układem zbiorowym pracy dziennikarzy” sformułowane w treści § 13 rozporządzenia nie stanowi dodatkowego warunku uzależniającego prawo do emerytury lecz jest jedynie definicją pracy dziennikarza (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 marca 2008 roku, II UK 129/07, Legalis nr 158303). Zapis o konieczności podlegania układowi zbiorowemu miał zapobiec przypadkom korzystania z przywileju prawa do wcześniejszej emerytury przez osoby, które niezawodowo trudniły się pracą dziennikarską i nie posiadały zawodu dziennikarza. Natomiast definicji pojęcia „dziennikarz” nie należy poszukiwać w przepisach emerytalnych, czy zapisach układów zbiorowych pracy dziennikarzy, lecz w treści ustawy z dnia 26 stycznia 1984 roku – Prawo prasowe. Zgodnie z art. 7 ust. 2 pkt 5 tej ustawy dziennikarzem jest osoba zajmująca się redagowaniem, tworzeniem lub przygotowaniem materiałów prasowych, pozostająca w stosunku pracy z redakcją albo zajmująca się taką działalnością na rzecz i z upoważnienia redakcji. Należy jednak podkreślić, że brak podlegania

układowi nie niweczy prawa ubezpieczonego do udowadniania innymi środkami dowodowymi, że wykonywał on pracę dziennikarza (wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 16 stycznia 2015 roku, III AUa 460/14, Legalis nr 1213391). Istotne jest zatem ustalenie jakie obowiązki wykonywał wnioskodawca oraz na jakich stanowiskach pracował co zostało wyczerpująco określone na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. W przedmiotowej sprawie M. C. udowodnił, iż w spornym okresie, tj. od dnia 1 lipca 1991 roku do 31 maja 2008 roku wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy pracę dziennikarza. Tym samym spełnił on warunki określone w § 13 rozporządzenia, w szczególności w zakresie wymaganego okresu zatrudnienia czyli co najmniej 15 lat pracy dziennikarskiej.

Reasumując wnioskodawca posiada okres zatrudnienia w warunkach szczególnych w wymiarze przekraczającym 15 lat, albowiem wykazał, iż stale, a więc w sposób ciągły w ramach obowiązującego go pełnego wymiaru czasu pracy, świadczył prace dziennikarską, w okresach od dnia 1 marca 1985 roku do dnia 31 maja 2008 roku. W konsekwencji M. C. spełnił przesłanki określone w § 13 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku. Wnioskodawca ze względu na przepracowanie wymaganego ustawowo okresu 15-letniego okresu pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze oraz spełnienie pozostałych warunków nabył prawo do rekompensaty.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy na mocy art. 477¹⁴ § 2 k. p. c. zmienił zaskarżoną decyzję i orzekł jak w sentencji.

(K.J.)

ZARZĄDZENIE

1. Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi ZUS z pouczeniem o prawie, terminie i sposobie złożenia apelacji.
2. Wypożyczyć pełnomocnikowi ZUS akta rentowe.

21 maja 2018 roku